

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ У ДЗЕРКАЛІ ЗМІ:

**За повідомленнями
друкованих та інтернет-ЗМІ, телебачення і радіомовлення
19 липня 2013 р., п'ятниця**

ДРУКОВАНІ ВИДАННЯ

Голова Верховної Ради України Володимир Рибак: «Політичні тіні... та політичні реальності» "Голос України".....2

"Хоча Україна аж ніяк не належить до вестмінстерської парламентської системи влади, однак амбітні українські політики також неодноразово прагнули створити власні тіньові кабінети міністрів, які б політично та інтелектуально конкурували з діючими урядами. Втім, принаймні з трьох-чотирьох таких спроб у різні роки лише один опозиційний уряд зміг успішно та продуктивно пропрацювати понад два роки — уряд В.Януковича 2007 року. Чимало з його тіньових міністрів і до сьогодні є членами тепер уже нинішнього Кабінету Міністрів".

Три вимоги від владівчан Юлія Лучик, "День"8

Варто зазначити, що всього на мітинг зібралося близько сотні людей, при цьому, більше половини — вже очікували владівських ходаків біля будівлі МВС з партійними прапорами «Батьківщини», «УДАРу», «Свободи» та жовто-блакитними національними стягами. І це при тому, що раніше повідомлялося про відсутність будь-якої партійної символіки на мітингу біля міністерства.

...А я на морі! "День"9

Також на початку серпня на однотижневий відпочинок піде і спікер Верховної Ради В.Рибак. Таким чином практично протягом кількох тижнів держава залишиться «некерованою» — у неї не буде ні Президента, ні прем'єра, ні спікера, ані міністра внутрішніх справ — ключових високопоставлених осіб країни. Єдиною людиною, яка в цей час фактично керуватиме державою і стане гарантом існування державного апарату України у відпустковій катавасії, стане перший віце-прем'єр-міністр України С.Арбузов.

ІНТЕРНЕТ-ЗМІ

Михаил Чечетов: «Если в Раде кто-то за кого-то проголосовал, то он выполняет работу за другого» LentaUA11

"Допустим, в цехе два рабочих работают. И один не работает, а второй за него выполняет работу. Потому что надо выполнить работу - они получили наряд. Один ничего не делает, курит, а второй выполняет работу за себя и за него. Тот, кто работает за другого, он же не виноват. Наоборот! Поэтому если в Раде кто-то за кого-то проголосовал, то он, значит, выполняет работу за другого".

Спиридон Килинкар: «Регионы» готовятся к выборам – должность главы ЦИК занял «свой человек» Параллель-медиа11

“При, безусловно, высоком профессионализме Охендовского, нет никаких сомнений и в его политической ангажированности. В 2004 году, как известно, он представлял интересы Януковича в суде после второго тура выборов. Кроме того, в 2007 году он избирался членом ЦИК по квоте Партии регионов в Верховной Раде”.

Депутат Жеваго с февраля пришел в Раду лишь раз <i>Левый Берег</i>	12
Депутат Верховной Рады К.Жеваго (внефракционный) стал наиболее злостным прогульщиком заседаний парламента на второй сессии. Об этом свидетельствуют результаты исследования, проведенного всеукраинской общественной организацией "Прозрачная демократия" и агентством "Українські Новини".	
«Свобода» буде в авангарді подій, коли люди вийдуть захищати свої права» <i>Новости Украины – From-UA</i>	12
І.Мірошниченко розповів, чому його фракція не пропонує іншого кандидата на місце Захарченко, чому виникають народні анти-міліцейські заворушення, а також про те, як ВО «Свобода» збирається реформувати судову та правоохоронну систему.	
БЛОГИ	
Олег Ляшко: «Навальний - це їх Тимошенко» <i>корреспондент.net</i>	15
"Я знаю, що таке тюрма, бо в 2002 теж відсидів за свою політичну і журналістську діяльність. А чи можуть зрозуміти горе-опозиційні вождики, як важко зараз і Тимошенко, і Навальному, і решті тих, кого кинули в камеру за їхню нескореність у політичній боротьбі?"	
ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ	
Конституционный Суд получил нового главу <i>Интер, Подробности</i>	15
У Херсоні колишні та нинішні правоохоронці захищають честь своєї професії <i>УТ-1, Підсумки дня</i>	16
Луценко про «межигірську мафію», Врадіївку і своє вміння казати слово «увімкніть» <i>Радіо Свобода, Ваша Свобода</i>	16

Друковані видання

Голова Верховної Ради України Володимир Рибак: «Політичні тіні... та політичні реальності»

"Голос України"

У так званій «вестмінстерській парламентській системі влади», яку за зразком Великої Британії успадкувало чимало країн, утвердилося таке явище, як «тіньова політика». «Тіньовий кабінет міністрів», «тіньовий уряд», «тіньовий міністр» — щоденна лексика політичного життя цих країн. Зазвичай тіньова політика та тіньові політики мають дві головні місії: неупереджено критикувати діючий уряд та пропонувати альтернативні урядовим програми розвитку держави.

Лише один опозиційний уряд працював успішно

Хоча Україна аж ніяк не належить до вестмінстерської парламентської системи влади, однак амбітні українські політики також неодноразово прагнули створити власні тіньові кабінети міністрів, які б політично та інтелектуально конкурували з діючими урядами. Втім, принаймні з трьох-чотирьох таких спроб у різні роки лише один опозиційний уряд зміг успішно та продуктивно пропрацювати понад два роки — уряд Віктора Януковича 2007 року. Чимало з його тіньових міністрів і до сьогодні є членами тепер уже нинішнього Кабінету Міністрів України.

Хоча в надрах Верховної Ради України щойно народилася ще одна (вже п'ята чи шоста) спроба утворити тіньового конкурента уряду, проте можна з певністю стверджувати, що ця традиція в українській політиці навряд чи укорениться. Причина її приреченості проста та очевидна: українські політики, за рідкісним винятком, намагаються будувати свою «тіньову

політику», так би мовити, «на одній нозі» — нищівній та далеко не об'єктивній критиці уряду. При цьому вони забувають про другу, найважливішу підпору тіньової політики — альтернативні урядовим програми розвитку держави. Ще менше вони дбають про контрольні функції опозиції, про те, щоби бути урядовою «тінню», яка відтіняє можливі прорахунки уряду та корегує їх власними конкретними програмами та пропозиціями.

Отже, тіньова політика, не встигнувши навіть сформуватися в Україні, деградувала у своєрідну політику «політичних тіней», які відчайдушно прагнуть повернутися у реальну політику, не пропонуючи ані державі, ані людям конструктивних ідей, інноваційних реформ суспільства або масштабних програм творення. Це тим більше дивно тому, що чимало таких політиків-опозиціонерів уже займали найвищі урядові посади в попередніх Кабінетах Міністрів України — від прем'єр-міністрів, віце-прем'єрів та членів уряду, а отже, мали б добре уявляти всю складність та реальні можливості роботи уряду. Серед них, до речі, чимало політиків, завдяки яким економіка України тратила 15 відсотків свого ВВП лише три роки тому, та які пророкували її «безкризовий розквіт» на тлі глибокого економічного спаду у світі, системної кризи міжнародної фінансової системи...

Замість цього уся енергія та політична пристрась цих опозиційних політичних тіней недавнього минулого бурхливою рікою спрямована на критику, точніше, нестримне критиканство всього і вся у країні. Тактика це чи стратегія — зрозуміти складно, але наслідки такої політики вже проявляють себе у настроях суспільства, втраті орієнтирів окремими соціальними групами, зневірі у важливих інститутах влади, в тому числі й парламенті, звідки й походить ця вселенська критика.

Мене як громадянина і керівника українського парламенту не може залишити байдужим ця кампанія свідомого насаджування атмосфери політичного та соціального песимізму в українському суспільстві та, між іншим, за межами країни.

Відповідальність журналіста перед суспільством

Як це не прикро, але в останні роки ця посівна кампанія песимізму знаходить благодатний ґрунт в багатьох українських засобах масової інформації, насамперед на телеканалах із загальнонаціональною аудиторією. Якоюсь мірою можна зрозуміти ЗМІ, які змушені боротися за аудиторію та власну популярність (а отже, й прибутки) на інформаційному ринку перевіреними методами: подачею «гарячих новин», сенсацій-метеликів, безглуздою грою на нервах людей... Зрозуміти це можна, але виправдати — неможливо! Я вірю в таку моральну категорію, як «відповідальність журналістики перед суспільством». Ця категорія, на жаль, чітко не прописана в українському законодавстві, але ЗМІ, як суспільний інститут, безумовно, має нести відповідальність перед суспільством у разі порушення основних принципів та норм етичної журналістики — точності, достовірності та об'єктивності інформації. Це тим паче важливо, оскільки в Україні, як у демократичній державі, ЗМІ традиційно користуються довірою понад 60% населення. За таких умов баланс позитивної та негативної інформації про життя країни в інформаційному просторі, на мій погляд, має так само відповідати журналістським принципам точності, об'єктивності та достовірності. На превеликий жаль, «дзеркало преси» окремих друкованих та електронних засобів масової інформації скоріше можна визнати «кривим дзеркалом». Інформаційна збалансованість, журналістська етика та порядність, а головне, державницький погляд на власну країну — не таке вже й поширене явище на інформаційному ринку України.

Наведу кілька прикладів інформаційного вакууму навколо подій в регіонах, які мені довелося відвідати за минулі півроку. Для мене ці події та факти мають загальноукраїнське звучання.

Чернігів відкриває новий найсучасніший корпус обласного центру соціальної реабілітації дітей-інвалідів «Відродження», де прийматиме щороку півтори тисячі маленьких пацієнтів, на 700 хворих дітей більше, ніж раніше. Телебаченню це не цікаво.

Запорізький завод феросплавів за півроку модернізує виробництво в рамках масштабної програми енергозбереження, капітального ремонту та заміни обладнання, яка сягатиме майже 385 млн. грн. до кінця 2017 року. Це — не новина для ЗМІ!

«Запоріжсталь» інвестує чверть мільярда гривень в модернізацію виробництва, а отже, у чисте повітря над містом — теж не варто новин?

АТ «Мотор Січ» фінансує лише у I кварталі цього року майже чверть мільярда гривень на нові технології та перехід на виробництво нових революційних видів продукції, а до кінця року спрямовує на ці цілі понад 800 млн. грн. У новинах цього не побачите.

У Донбасі, в Луганській, Дніпропетровській областях за рахунок інвестицій проводиться масштабна модернізація промисловості, перехід на випуск нового покоління продукції, створюються тисячі нових робочих місць. Це що — лише «місцеві новини»? Вони що ж не цікаві Львівщині чи Волині?

Крим майже вдвічі збільшує обсяги введення в експлуатацію житла, а обсяги будівництва майже в 2,5 разу. Кримський півострів входить до десяти кращих регіонів України у царині захисту прав дітей, інвестиційної, наукової та інноваційної діяльності, споживчого ринку. Хіба це не варто знати всій Україні?

Вражаюче змінюється на краще українська столиця. Після кількох застійних років панування старої «молодої команди» завдяки зусиллям уряду М. Азарова та нової міської адміністрації Київ буквально переживає інфраструктурне відродження. Нові дорожні розв'язки, шосейно-залізничний міст через Дніпро, прискорене будівництво метрополітену в південному напрямку, запуск міських поїздів, оновлення парку громадського транспорту розблокували «вузькі місця», що створювали головний біль для сотень тисяч киян. Місто стає чистішим та охайнішим, більш придатним для комфортного життя дорослих та дітей. Хіба це не приклад для розв'язання проблем для інших міст-мільйонників в Україні?

У країні високими темпами реалізується програма зі створення національної мережі перинатальних центрів, уже введено в дію десять, та ще півтора десятка будуть збудовані найближчим часом. Чим не привід для серйозних аналітичних програм з тематики медичної реформи на телебаченні та публікацій у пресі?

Наводжу ці приклади, щоб підкреслити очевидну істину: у суспільства є серйозне підґрунтя для оптимістичного погляду в майбутнє, країна на підйомі, програма реформ Президента України не просто виконується, а починає позитивно позначатися на повсякденному житті суспільства та його громадян.

Це не може не помітити тільки сліпий, або політики із розряду політичних тіней минулого. Вони продовжують жити міфами недавнього минулого, яке ідеалізують разом із своєю роллю у ньому. Саме з вуст цих політиків найчастіше лунають чутки про наближення соціально-економічного краху України, тотальну корупцію, антинародну владу, про недієздатну Верховну Раду, несправедливу пенсійну реформу, соціальну незахищеність громадян і таке інше.

Влада у центрі та на місцях бачить проблеми

Дійсно, проблем у нас багато. Але це не вся правда, а лише напівправда. Правда ж полягає у тому, що влада у центрі та на місцях добре бачить ці проблеми, чує сигнали про негаразди від населення, та робить все в рамках своїх сил та ресурсів, щоб здолати проблеми минулого та нової доби реформування країни. Цей складний комплекс проблем, перед якими постала Україна на другому десятилітті XXI століття, має як об'єктивний, так і суб'єктивний характер.

Ще на початку 90-х років, коли Україна почала рух до ринкової, демократичної, соціально орієнтованої моделі розвитку, вже було зрозуміло, що процес буде складним і тривалим, і життя підтвердило ці висновки політиків, вчених-економістів та політологів.

На межі 2000-х років держава вичерпала всі резерви подальшого екстенсивного розвитку. Україна потребувала системного реформування, «осучаснення» суспільства в цілому, методичної модернізації усіх сфер суспільного життя при переході на ринкові економічні відносини.

Втім, всі спроби проведення реформ у перше десятиріччя 2000-х років, на жаль, не отримали системного характеру. Слід навести для прикладу невдалі спроби проведення

адміністративно-територіальної, податкової, митної, пенсійної, медичної реформ, реформи місцевого самоврядування тощо. Глибина, всеосяжність та ефективність тих реформ залежали насамперед від масштабів політичних ризиків, на які так й не наважилися президенти та уряди того періоду в історії України.

Треба віддати належне Президенту України Віктору Януковичу, який продемонстрував безпрецедентну для українського політикуму політичну мужність та запропонував цілісну стратегію реформ, спрямованих на модернізацію всіх сфер суспільного життя.

Основою нової хвилі українських реформ стала Програма економічних реформ на 2010—2014 роки «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава».

У своєму щорічному Посланні 2013 року до Верховної Ради Президент України наголосив: мета Програми — досягти структурної модернізації економіки за рахунок вирішення ключових соціально-економічних завдань. До них віднесено, зокрема, створення клімату, сприятливого для підприємництва та бізнес-ініціативи; стабілізацію державних фінансів і формування стійкої фінансової системи; модернізацію інфраструктури та реформування ЖКГ; підвищення рівня енергетичної безпеки; імпортозаміщення і розвитку внутрішнього ринку; створення ринку землі. Успіх цих перетворень стане ключем для досягнення національної конкурентоспроможності, забезпечення стійкого економічного зростання України на наступні десятиліття.

Учені Національної академії наук України, провідні фахівці у галузі макроекономіки, політики, які мислять системно, більшість суспільно свідомих громадян країни добре усвідомлюють, що іншого шляху у держави просто немає. Історія навряд чи дасть Україні другий шанс для прориву вперед в умовах глобалізованого світу, тож втратити цей шанс — значить відстати від світу назавжди, відкотитися на далеку периферію на міжнародній арені, серйозно девальвувати незалежність нашої держави.

Це розуміють й ті, хто не сприймає кардинальних змін у суспільстві, для кого влада — насамперед засіб самоутвердження за рахунок державних інтересів, задоволення своїх політичних амбіцій, шлях до Олімпу, до кола небожителів. Інтереси мільйонів людей, їх проблеми та потреби для таких політиків — лише інструмент для досягнення цієї політичної мети. Отже, чим рясніше проросте насіння соціального песимізму, чим глибшою буде зневіра людей у здатності влади здійснити реформи, тим ближче політичні тині до своєї цілі.

Соціальний оптимізм, впевненість у майбутньому

Зауважу, що на цьому етапі протистояння політичних сил майбутнього та минулого домінування соціального оптимізму в країні, впевненість та віра у майбутнє держави перетворюється на потужний фактор творення нової демократичної, сучасної та заможної України з високим рівнем життя громадян.

Чи має Україна підстави саме для такого оптимізму? Певен, що безумовно має! Стверджую це з власного досвіду ознайомлення з динамікою зростання ряду провідних регіонів України в першому півріччі цього року та спираючись на достовірні факти економічної статистики.

Україна продовжує свій шлях вперед по висхідній, і це — доведений факт, який спирається на макроекономічну статистику, показники зростання економіки в цілому та більшості провідних галузей народного господарства зокрема, соціально-економічні параметри розвитку суспільства. Наведу для прикладу такі дані.

В Україні вдалося стримати негативний вплив європейської депресії 2012 року. У багатьох країнах Європи рівень життя населення істотно знизився. Україні вдалося цього не допустити.

Аналіз п'яти місяців соціально-економічного розвитку країни в 2013 році свідчить про стабілізацію темпів зростання ВВП. Від фази практично нульового зростання у минулому році ми перейшли до динаміки росту — нехай і невеликого, але це вже зростання.

Після важких перших місяців року сільське господарство України демонструє випереджальні темпи зростання.

У січні-травні 2013 року порівняно з аналогічним періодом 2012 року виробництво сільськогосподарської продукції зросло на 5,1% проти 1,5% у минулому році.

Позитивна динаміка у сільгоспвиробництві дає змогу забезпечити цінову стабільність. У травні споживчі ціни зросли на 0,1%, а за 5 місяців порівняно із кінцем минулого року — лише на 0,2%. А це є одним із найнижчих показників інфляції за весь час історії новітньої України.

На фоні низької інфляції спостерігається динамічне збільшення обсягів обороту роздрібною торгівлі. За п'ять місяців він зріс на 12% порівняно із відповідним періодом минулого року. Це теж певна відповідь панікерам, які постійно лякають українців спадом ділової активності, дефляцією і депресією. Тому не дивно, що суверенні облигації України дорожчають на світовому ринку, в той час, як облигації країн БРІКС, наприклад, навпаки — падають у ціні.

Ще один важливий аспект. Незважаючи на критично високі ціни на енергоносії, поступово скорочується від'ємне сальдо зовнішньої торгівлі товарами та послугами. Так, у першому кварталі торговельний баланс було зведено із дефіцитом 125,8 млн. дол. США, що в 9,5 разу менше від показника відповідного періоду 2012 року (1,2 млрд. дол. США). Тут треба окремо прокоментувати ситуацію з імпортом газу з Росії.

За шість місяців 2013 року Україна закупила у Росії тільки 10,3 млрд. кубометрів газу, що на 35% (5,6 млрд. кубометрів) менше від аналогічних показників минулого року. При цьому Україна виконала всі заявки на транзит газу в повному обсязі на 100% та у договірні терміни, незважаючи на зменшення імпорту. Нагадаю також, що в 2012 році нам удалося скоротити імпорт газу на 26,5% порівняно з 2011-м.

Фактори економічного поступу

Отже, в останні три роки Україна за рахунок енергозбереження та раціонального використання енергоресурсів зменшила свою залежність від блакитного палива «Газпрому», договір про кабальну ціну на яке підписав попередній уряд, створивши серйозну загрозу для національної економіки. Саме завдяки реформаторським ініціативам Президента Віктора Януковича Україна почала ефективно скорочувати споживання газу, більше видобувати власного палива та заміщувати природний газ іншими енергоносіями.

Іншим позитивним фактором економічного поступу країни треба визнати стабільність національної валюти. З початку року коливання курсу гривні відносно долара США не перевищують 1—2%. При цьому продовжується тенденція до зниження кредитних ставок для бізнесу, а відповідно є всі підстави очікувати поступового пожвавлення ділової активності. Але важливіше те, що цей показник стосується не лише ділової активності бізнесу. Насамперед він демонструє впевненість населення у національній валюті. Так, за даними Національного банку України, за останній рік (з червня 2012 року по травень 2013 року) банки залучили 603,4 мільярда гривень нових депозитів громадян, з яких майже 52% — у національній валюті.

Обсяг нових депозитів фізичних осіб, залучених банківськими установами лише впродовж травня, становить 47 мільярдів гривень, або на 8,5% більше, ніж за травень 2012 року. Загалом же з липня минулого року по червень нинішнього українські домогосподарства збільшили власні депозити в банках майже на 18 відсотків — до 403 мільярдів гривень. Тож як можна вірити голосливому лементу опозиції з парламентської трибуни про «зубожіння населення через злочинну владу»?!

Згадаю ще один важливий макроекономічний показник. Згідно з планом йде наповнення державного бюджету. У січні-травні 2013 року до загального фонду Державного бюджету України зараховано 100,6% від планових надходжень. А це на 2,4 % більше від відповідного показника 2012 року. При цьому в повному обсязі фінансуються всі соціальні видатки в країні.

Повторюю: так, проблем у держави вистачає, і це абсолютна правда! Наприклад, нинішні темпи зростання національної економіки, особливо стан справ у промисловості, є далеко незадовільними. Але підкреслюю, мова йде саме про темпи зростання, а не обвалення ВВП на понад 15%, що трапилося з українською економікою у 2009 році за «хазяйнування» політичних авантюристів недавнього минулого!

На українську економіку, на розвиток нашої промисловості сьогодні вкрай негативно впливає ситуація за межами України. Рецесія в Європі, зниження темпів зростання економіки Російської Федерації, Китаю, геополітичне напруження на Близькому Сході — всі ці фактори негативно позначаються на роботі вітчизняних експортних галузей промисловості. Передусім підприємств металургійного, хімічного та машинобудівного комплексу. Україна активно інтегрується у світову економічну систему, а отже, не може уникнути її впливів та хвороб у кризові періоди.

Прийнята урядом України Державна програма активізації розвитку економіки на 2013—2014 роки запроваджує компенсаторні механізми для захисту національної економіки від зовнішніх кризових впливів, нові підходи до модернізації пріоритетних галузей національної економіки з урахуванням тенденцій до глобалізації. Пріоритетами цієї програми визначені новітні стимули імпортозаміщення, підвищення конкурентоспроможності національного товаровиробника, передусім на внутрішньому ринку, подальше зниження енергоємності виробництва, розвиток високотехнологічних галузей економіки.

Переконаний, що такі підходи в органічному зв'язку з процесами у сфері дерегуляції та створенні максимально комфортного бізнес-середовища відкриють нові перспективи перед українською економікою, а отже, працюватимуть на головний зміст та мету всієї політики Президента України — все для людини, все для добробуту українського суспільства.

Парламентська місія

На завершення наголошу на недавньому внеску Верховної Ради у практичне здійснення цієї політики Президента України, а також на парламентській місії на наступну, третю сесію, яка відкриється у вересні.

Попри всі карколомні перипетії другої сесії Верховна Рада змогла піднятися над вузькопартійними амбіціями і політичними протистояннями та прийняти сім надзвичайно важливих законів України з питань соціальної політики. Серед них такі вкрай потрібні людям закони, як законодавство про систему призначення та індексації пенсій, про пенсії багатодітним батькам, про забезпечення рівності прав одиноких матерів та батьків, про безоплатне першочергове забезпечення санаторно-курортним лікуванням інвалідів війни, та інші соціально вагомі законодавчі документи. Парламент опрацював 17 законопроектів щодо покращення інвестиційного клімату, внесених урядом та народними депутатами. Частина з них вже прийнята як закони, частина розглянута в першому читанні, частина — буде незабаром завершена остаточно.

Серед найважливіших законопроектів, розглянутих і прийнятих на другій сесії, слід відзначити ухвалення 10 законів України та інших актів, пов'язаних з реалізацією євроінтеграційних прагнень України та укладенням майбутньої Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом.

Це — головний конструктивний вклад Верховної Ради у поступ країни вперед, її прогрес на шляху реформ та до своєї європейської мети.

Однак як Голова Верховної Ради України вважаю цей парламентський доробок мінімальним і таким, що не може задовольнити суспільство.

Щоправда, цей доробок аж ніяк не є абсолютним мінімумом парламентської активності, «рекордсменом» пасивності залишаються перша та друга сесії Верховної Ради попереднього скликання. Тоді парламент прийняв лише 49 законів проти 91, що їх ухвалила Верховна Рада України сьомого скликання з початку своєї роботи у грудні 2012 року.

На день завершення другої сесії у комітетах Верховної Ради знаходилися на опрацюванні 1429 законопроектів! Це — величезний, гігантський масив законодавства! У ньому є чимало вдалих законодавчих ініціатив, на які очікує вся країна, яких критично потребує населення України та від яких у значній мірі залежатиме майбутнє держави.

Щоб перетворити ці та інші життєво важливі законопроекти на діючі інструменти повсякденного життя українського суспільства, законодавцям потрібні, на мій погляд, лише три політичні та людські якості — політична воля, повага до власного народу та відмова від завищеної честолюбності.

Прийшов час для багатьох політиків вийти з власної «політичної тіні» минулої народної любові та уявних тріумфів. Настав час подивитися в очі виборцям і чесно сказати, що зроблено й робиться кожним зараз в інтересах людини та усієї України. Прийшли часи дивитися не в «учора», а у «завтра» нашої держави. Цього вимагають громадяни України, цього потребують її політичні реальності!

<http://www.golos.com.ua/Article.aspx?id=297778>

Три вимоги від владіївчан *Юлія Лучик, "День"*

Учасники пішої ходи з Врадіївки дісталися до Києва. Учора незадоволені активісти провели мітинг під стінами Міністерства внутрішніх справ. На імпровізованому майданчику, крім політиків, давали слово і людям, котрі на собі відчули весь масштаб свавілля з боку правоохоронних органів. Адже, як зазначив один із організаторів протесту, «ходаки із Врадіївки дійшли до Києва для того, аби люди дізналися реальні історії своїх співгромадян». Таким чином свій протест проти сваволі міліціантів мали змогу висловити всі охочі. Виголошені перед натовпом історії й справді чіпляли за «живе» Матері зі сльозами на очах розповідали про те, як міліціонери тваринними методами знущалися над їхніми дітьми, що призвело до смерті сина чи дочки. Дружини ділилися історіями про нелюдські страждання своїх чоловіків, які стали жертвами багатолітньої безкарності «перевертнів у погонах».

Однак паралельно можна було спостерігати як не надто натхненні партійні «прапорonosці» відлічували хвилини до закінчення своєї «повинності». На запитання «Дня», навіщо вони прийшли на мітинг — дехто казав, що теж обурений повсюдним свавіллям правоохоронців і просто прийшов підтримати співвітчизників, а інші — просили не турбувати, бо «з пресою не розмовляють»

Варто зазначити, що всього на мітинг зібралось близько сотні людей, при цьому, більше половини — вже очікували врадіївських ходаків біля будівлі МВС з партійними прапорами «Батьківщини», «УДАРу», «Свободи» та жовто-блакитними національними стягами. І це при тому, що раніше повідомлялося про відсутність будь-якої партійної символіки на мітингу біля міністерства.

Народний депутат від «УДАРу» Сергій Каплін, який пішки пройшов із Врадіївки до Києва, заявив, що на мітингу під МВС вирішили все ж використати партійну символіку, адже це є ознакою того, що «опозиція з народом», але пообіцяв, що «вже після сьогоднішнього мітингу всі символи політичних партій будуть зняті і опозиціонери підтримуватимуть цю акцію уже як прості громадяни, а не як політики». «Я, як чоловік, котрий пройшов 400 км від Врадіївки до Києва, офіційно заявляю: ми не будемо політизувати «врадіївську» тему і вже на мітингу на Майдані ви матимете змогу в цьому переконатися», — наголосив Каплін.

Натомість експерти кажуть, що надмірна увага політсил до врадіївської теми дискредитує саму ініціативу громадськості. «На жаль, політики, які тримають «ніс за вітром», використовують будь-яку ситуацію для реалізації власних інтересів. Тому депутати, які хочуть заробити на чужому горі певні дивіденди, на жаль, дають підставу своїм політичним конкурентам говорити про те, що подібні акції — замовні», — розповів колишній працівник служби дотримання прав людини у МВС, член правління Асоціації українських моніторів дотримання прав людини в діяльності правоохоронних органів Володимир Батчаєв.

Експерт також зазначив, що «надто мала кількість протестувальників «із народу» свідчить про неготовність українців виступити «єдиним фронтом» проти своїх кривдників». «Можливо, це і вина правозахисного середовища, що ми не можемо донести до громадськості ідеї, що мовчанням і очікуванням ми вже нічого не доб'ємося, — вважає Батчаєв. — Тому я вважаю добрим знаком, що жителі Врадіївки пішли на активні дії. Як наслідок, вже зараз бачимо конкретні шляхи: звільнили тих «упирів», які головували у райвідділі. Наголошую, зараз важливо не втрачати контроль над ситуацією і, приміром, через місяць подивитися, чи будуть всі заяви постраждалих від міліцейського свавілля розглянуті. Бо тільки так громадяни зможуть домогтися правди».

Утім, поки цього не сталося, під час мітингу біля МВС на зустріч з міністром Віталієм Захарченком, який, як виявилось вже не у відпустці (заступник начальника управління зі зв'язків з громадськістю МВС Іван Бабаєв у коментарі журналістам сказав: «Міністр на роботі. Міністр працює») впустили лише 7 жителів Врадіївки, а також 3 народних депутатів. Журналістів, як завжди, на аудієнцію до міністра не допустили. Мовляв, міністерство — режимна територія і знімати медійними камерами там заборонено.

Запрошені обіцяли озвучити міністру три вимоги, задля яких, власне, і організували мітинг. Перша з них — негайна відставка Захарченка, друга — переатестація усіх працівників правоохоронних органів і остання — притягнення до відповідальності міліціонерів, причетних до порушень закону та прав громадян. Також протестувальники хочуть ініціювати ухвалення нового закону «Про поліцію», який готуватиметься на основі пропозицій громадськості.

Проте фахівці вже говорять про відверту популістичність окремих вимог. «Розумієте, проблема не в якихось документах, кодексі, законах чи наказах МВС. Ні один документ не зменшить рівень насильства у міліції, тому що воно вже стало невід'ємною частиною міліцейської субкультури, — вважає Володимир Батчаєв. — Окремих українських міліціантів уже просто неможливо змінити. Тому коли, наприклад, кажуть про необхідність відставки міністра, то я переконаний, що цим кроком питання не вирішити. Бо який сенс пришивати враженому гангренною тулубу нову здорову голову?».

«Я переконаний, що чи не єдиним виходом докричатися до органів міліції та владних органів є проведення всеукраїнського громадського слухання з питань дотримання прав людини міліцією. Запросити все керівництво МВС, представників правоохоронних організацій. Це треба зробити для того, щоб міліціонери з великим зірками на погонах вислухали, що їм говорять у обличчя. Але, найголовніше, щоб це був конструктивний діалог з конкретними методами і шляхами реформування правоохоронних органів. Також слід провести переатестацію міліціантів за участі представників громадськості. Це — реальний хід і такі «атестування» працівників міліції вже були», — додав правозахисник.

«Утім для початку треба зачекати і подивитися, які результати матиме мітинг під МВС. Адже саме він стане індикатором, як лакмусовий папірець, того, наскільки міністр Захарченко готовий виконати бодай частину своїх обіцянок та декларацій, які ми повсякчас чуємо. Я маю на увазі лозунги, що «міліція — слуга народу», «ми готові вислухати кожного» і тому подібні речі. Ситуація у Врадіївці показала, що народ зрозумів: домагатися їх підтвердження треба реальними діями зі сторони чиновників. Тому після вчорашнього мітингу ми побачимо, чи вистачить у міністра розуму зрозуміти, що «точка кипіння» вже досягнута і далі народ не зупинити», — підсумував експерт.

<http://www.day.kiev.ua/uk/article/nota-bene/tri-vimogi-vid-vradiyvchan>

...А я на морі!

"День"

З 15 липня міністр внутрішніх справ України Віталій Захарченко взяв планову відпустку. «Міністр Віталій Захарченко пішов у відпустку. На місяць. А чого тягнути — літо, спека, пляжі, все ж спокійно», — пише на своїй сторінці у «Твіттері» журналіст Мустафа Найєм. Підлеглі Захарченка у прес-службі МВС представникам ЗМІ заявили, що точної дати виходу на роботу міністра не знають. Мовляв, «відпустка триватиме стільки, скільки визначить сам міністр».

Зрозуміло, що Захарченку, як і будь-якій іншій людині, відпочивати треба. Але наскільки це доречно, коли вітчизняну міліцію накрила хвиля скандалів та протестів з боку громадськості? Представники останньої навіть штурмують черговий райвідділ міліції. Тобто йдеться не так про порушення норм чинного законодавства, як про політичну доцільність та вмотивованість подібних кроків. «Міністр Захарченко є членом Кабінету Міністрів, тому графік його відпусток погоджують з урядом, тобто з прем'єр-міністром України, і сам він його не визначає, — зазначив політолог, експерт корпорації стратегічного консалтингу «Гардарика» Костянтин Матвієнко. — Однак перша особа міністерства може відмовитися від відпустки і

вважати за недоцільне її використання за тих обставин, які складаються, у даному разі — в Міністерстві внутрішніх справ».

«Очевидно, що будь-яка відпустка у будь-якій організації можлива тоді, коли справи більш-менш нормальні. Жоден серйозний керівник фірми, заводу чи навіть кіоску не піде у відпустку тоді, коли в нього є якісь негаразди як у організатора, тобто людини, яка є відповідальною за певний напрямок роботи: чи вона відповідальна перед собою, чи перед своєю родиною, чи перед своїм трудовим колективом, чи в даному разі — перед країною», — зауважив політолог. «Тому зараз, коли міністр іде у відпустку, він або визнає, що у його відомстві все нормально, і тоді, я думаю, що його думка точно не збігається з думкою абсолютної більшості громадян України; або ж він просто йде від відповідальності. У цьому випадку очевидно, що з відпустки він уже не може повернутися на цю посаду», — резюмував Матвієнко.

Експерти також висувають версію, що міністра Захарченка налякала хвиля протестів жителів Врадіївки, які 7 липня вирушили пішою ходою до Києва. Як повідомляли раніше, 18 липня на майдані Незалежності вони планують розпочати безстрокову акцію з вимогою відсторонення Віталія Захарченка з посади міністра внутрішніх справ. «Було б, щонайменше, логічно, якби ходаки із Врадіївки мали зустріч із міністром для того, аби він пояснив, як взагалі стало можливим те, що трапилося, і хто понесе відповідальність за подальші дії міліціонерів, у тому числі за злочини, які їм інкримінують, — каже Костянтин Матвієнко. — Тобто логічно, що міністру мали б публічно поставити ці запитання, але позаяк він перебуває у відпустці, то це буде просто неможливо зробити. Але відпустка рано чи пізно закінчиться, і якщо Захарченко все ж повернеться на посаду, то ці запитання нікуди не дінуться — занадто кричущі злочини мали місце у Врадіївці. Та й не лише там...»

Проте, крім міністра Віталія Захарченка, цього тижня у трьохтижневу відпустку пішов і Прем'єр-міністр України Микола Азаров. Деяко раніше, 6 липня, повідомили і про робочу відпустку Президента України Віктора Януковича у АР Крим. Нагадаємо, що саме через неї Глава держави так і не зміг приїхати у Луцьк (замість себе делегував заступника прем'єра Азарова — віце-прем'єр-міністра України Костянтина Грищенка), де в неділю провели жалобну месу, аби вшанувати пам'ять жертв Волинської трагедії. Президент Польщі Броніслав Коморовський час для цієї поїздки таки знайшов.

Також на початку серпня на однотижневий відпочинок піде і спікер Верховної Ради Володимир Рибак. Таким чином практично протягом кількох тижнів держава залишиться «некерованою» — у неї не буде ні Президента, ні прем'єра, ні спікера, ані міністра внутрішніх справ — ключових високопоставлених осіб країни (замість них роботу виконуватимуть перші заступники). Єдиною людиною, яка в цей час фактично керуватиме державою і стане гарантом існування державного апарату України у відпустковій катавасії, стане перший віце-прем'єр-міністр України Сергій Арбузов. Так, з 15 липня він почав виконувати обов'язки Азарова, а в середу вже встиг провести перше засідання в Кабміні за свого головування.

До слова, експерти давно вже подекують про прем'єрські амбіції пана Арбузова, а отже, час відсутності всіх вищих посадовців країни — прекрасна можливість потренуватися. У соціальних мережах навіть почали з'являтися меми про те, що масові відпустки в уряді — своєрідний подарунок, один із варіантів сатисфакції для першого віце-прем'єра. У найдотепніших із них Сергію Арбузову пропонують скористатися відсутністю Президента, прем'єра, спікера та міністра внутрішніх справ для того, щоб здійснити спробу державного перевороту і стати одноосібним правителем країни.

«Очевидно, вони (Янукович, Азаров, Рибак, Захарченко) вважають, що в Україні і справді все гаразд і все надзвичайно добре, — коментує Матвієнко. — Адже якщо перші посадові особи держави дозволяють собі йти у відпустки, та ще й такі тривалі і до того ж надзвичайно дорогі (з кортежами по Криму і так далі), то, очевидно, в країні все ідеально і все гаразд. Тобто у нас немає ніяких ні внутрішніх, ні зовнішніх загроз, і ці люди вважають, що в Україні все добре. Однак мені чомусь здається, що все насправді не так безхмарно, як їм би того хотілося».

<http://www.day.kiev.ua/uk/article/podrobici/ya-na-mori>

Інформаційне управління Апарату Верховної Ради України

Михаил Чечетов: «Если в Раде кто-то за кого-то проголосовал, то он выполняет работу за другого»*LentaUA*

Михаил Чечетов: «Если в Раде кто-то за кого-то проголосовал, то он выполняет работу за другого» Голосование в Верховной Раде чужой карточкой не является преступлением.

Такой вывод можно сделать со слов народного депутата от фракции Партии регионов Михаила Чечетова.

"Допустим, в цехе два рабочих работают. И один не работает, а второй за него выполняет работу. Потому что надо выполнить работу - они получили наряд. Один ничего не делает, курит, а второй выполняет работу за себя и за него. Тот, кто работает за другого, он же не виноват. Наоборот! Поэтому если в Раде кто-то за кого-то проголосовал, то он, значит, выполняет работу за другого", - сказал Чечетов в эфире "Эра-FM".

По его словам, присутствие большого количества нардепов на заседаниях Рады не является обязательным.

"Я был и в Конгрессе США, и в Канаде, и в европейских парламентах. Внутри - спикер и один у микрофона. Я спросил: у вас что, мышей здесь травят? Они говорят: нет, идет сессия, обсуждение закона, сейчас он закончит - другой зайдет", - рассказал "регионал".

На вопрос, где это происходило, он ответил:

"В одной из европейских стран".

<http://lenta-ua.net/novosti/politika/26431-mihail-chechetov-esli-v-rade-kto-to-za-kogo-to-progolosoval-to-on-vypolnyaet-rabotu-za-drugogo.html>

Спиридон Килинкар: «Регионы» готовятся к выборам – должность главы ЦИК занял «свой человек»*Параллель-медиа*

Назначение Охендовского на должность главы Центральной избирательной комиссии - это явный шаг партии власти в подготовке к президентским выборам. Должности, которые могут повлиять на ход избирательной гонки, отдадут "своим людям"

Так народный депутат фракции КПУ Спиридон Килинкар прокомментировал соответствующую новость из ЦИК, передает пресс-служба ЛО КПУ.

"При, безусловно, высоком профессионализме господина Охендовского, нет никаких сомнений и в его политической ангажированности. В 2004 году, как известно, он представлял интересы Януковича в суде после второго тура выборов. Кроме того, в 2007 году он избирался членом ЦИК по квоте Партии регионов в Верховной Раде", - продолжил Спиридон Килинкар.

Он уверен, что действия власти связаны с заявлением Премьер-министра Азарова о том, что Янукович будет баллотироваться на второй срок.

"Однако, судя по всему, Президент, партия которого теряет остатки общественного доверия, не верит в собственную честную победу и рассчитывает только на "правильный подсчет голосов". Но послушные чиновники его уже не спасут. Спасти его может только поддержка народа, которую ему, возможно, удастся вернуть, если он вспомнит о своей предвыборной программе, прекратит губительную для страны евроинтеграцию и антинародные реформы", - сказал нардеп-коммунист.

<http://paralel-media.com.ua/p58078.html>

Депутат Жеваго с февраля пришел в Раду лишь раз *Левый Берег*

С посещением заседаний нардепом Пригодским заметили махинации.

Депутат Верховной Рады Константин Жеваго (внефракционный) стал наиболее злостным прогульщиком заседаний парламента на второй сессии.

Об этом свидетельствуют результаты исследования, проведенного всеукраинской общественной организацией "Прозрачная демократия" и агентством "Українські Новини".

Жеваго был только на одном заседании на протяжении сессии Рады, которая началась 22 февраля и завершилась 5 июля.

Подсчет велся согласно данным письменной регистрации депутатов, при этом не учитывались пропуски по уважительным причинам (болезнь, командировка, отпуск, семейные обстоятельства).

Также, согласно исследованию, наибольшая разница между электронной и письменной регистрацией депутата зафиксирована у депутата от фракции Партии регионов Антона Пригодского.

Карточка Пригодского была зарегистрирована на 35-ти заседаниях, при этом письменно он зарегистрировался только 20 раз.

Напомним, Константин Жеваго, по оценкам Forbes, владеет активами на \$1,5 млрд.

http://lb.ua/news/2013/07/19/214002_deputat_zhevago_fevralya_prishel_radu.html

«Свобода» буде в авангарді подій, коли люди вийдуть захищати свої права» *Новости Украины – From-UA*

Міністр внутрішніх справ України Віталій Захарченко розповідає байки, покриває бандитів у погонах та являється провокатором. Про це розповів народний депутат від ВО «Свобода», заступник голови Комітету ВР з питань свободи слова та інформації Ігор Мірошніченко в ексклюзивному інтерв'ю кореспонденту інтернет-видання *Новости Украины – From-UA*. Також пан Мірошніченко розповів, чому його фракція не пропонує іншого кандидата на місце Захарченко, чому виникають народні анти-міліцейські заворушення, а також про те, як ВО «Свобода» збирається реформувати судову та правоохоронну систему.

Новости Украины – From-UA: - Ігорю Михайловичу, є такі чутки, що анти-міліцейські протести спровоковані «Свободою». Як ви це прокоментуєте?

Ігор Мірошніченко: - Ви поменше слухайте міністра МВС Віталія Захарченко, який вигадує байки. Він замість того, щоб робити висновки зі свавілля своїх підопічних, винними робить українців та політичні сили. Але «Свобода» чи будь-яка політична сила тут ні до чого – коли люди в погонах постійно знущаються над простими людьми, то рано чи пізно терпець народу уривається.

Зараз міліція стоїть на порозі того, що треба або зробити висновки і перестати бути репресивним органом режиму Януковича, а стати правоохоронною системою, яка забезпечує порядок і безпеку громадян, або стати каталізатором соціально-національної революції.

Люди готові терпіти голодне існування, але не готові терпіти знущання над собою.

Коли дівчина на Святошинському ринку просила, щоб міліціонер розмовляв державною мовою (зрештою, ніхто ж не зобов'язаний знати іншої мови, іноземної, а тільки українську державну), він вдарив її в живіт. А менти розказують, що вона напоролася на кулак та сама собі забилася. Це повна маячня. І це також означає, що міліція діє під прикриттям міністра і президента. І очевидно, що такі дії правоохоронних органів спричинять соціальні заворушення по всій країні – у Врадіївці, Святошинському райвідділку, в інших містах України.

І коли говорять, що людей хтось проплачує, щоб вони протестували проти міліції – це намагання прикрити злочин бандитів у погонах.

Новости України – From-UA: - Події у Врадіївці пройшли без активістів і депутатів «Свободи» та інших політичних сил, а у столиці ми всі бачимо участь «Свободи» у таких акціях проти міліції... Що Ви з цього приводу скажете?

Ігор Мірошніченко: - Не зовсім так. Коли люди виходять на вулиці, то представники «Свободи», як такі ж самі люди, теж опиняються у самій гущі подій. А прапори «Свободи» – це символ того, що наша політична сила підтримує такі заворушення. І у Врадіївці наші депутати були, і в Києві. Оскільки ці протести набувають більш системного характеру, то ми завжди говоримо, що не можемо провокувати якихось заворушень у країні. Але якщо люди вийдуть на захист своїх прав, ми завжди будемо в авангарді цих подій.

Новости України – From-UA: - Чому саме протягом цих кількох тижнів активізувалися заворушення проти міліції, адже і раніше міліціонери вчиняли ганебні дії проти громадян?

Ігор Мірошніченко: - Є чаша терпіння, що вже переповнилась. І історія у Врадіївці стала такою краплею, що переповнила цю чашу – міліція гвалтує людей, знущається з них.

Згадайте Віталія Запорожця. В його випадку також був соціальний конфлікт на межі загальнонаціонального збурення – коли все село, а потім і Броварський район Київської області виходив на захист народного месника, Віталія Запорожця, що вбив мента, який реально був бандитом у погонах і тероризував усе село. Захистили не жертву, яку вбили, а захистили односельця, який позбавив село цієї наруги. Міліції вдалося зам'яти конфлікт, але це не може тривати вічно.

Новости України – From-UA: - Чи вважаєте ви, що штурми відділів міліції викликали ланцюгову реакцію, в тому числі і реальних провокацій – в Одесі на вихідних два журналіста з матюками намагалися «штурмувати» Хаджибєєвський райвідділ. Кому такі провокації можуть бути вигідними?

Ігор Мірошніченко: - В чому ви бачите провокацію, наприклад, у Врадіївці та Святошинському районі Києва? Провокації навпаки були з боку міліції, що покривала бандитів у погонах і намагалася їх відмазати від відповідальності. А у Києві мент побив дівчину і намагався потім сховатися – оце і є провокація.

Захарченко розповідає, що побили міліціонерів під Святошинським райвідділком, а ми їздимо і шукаємо, де ж ці потерпілі. Проте у лікарні лежать бугаї здорові і кажуть, що їх хтось побив. Це, знову ж таки, провокація. А головні провокатори – міністр внутрішніх справ і його підлеглі – звинувачують мирних мешканців у тому, що вони проплачені, у тому, що вони самі себе б'ють, у тому, що вони являються асоціальними елементами. А це прості громадяни, які терпіли роками свавілля міліції. Чим більше неправди – тим менше довіри. Але про яку довіру може йти мова, якщо довіра громадян до міліції дорівнює 0,0%.

Новости України – From-UA: - Чи є ризик, на Вашу думку, того, що ситуацією, коли міліція знаходиться у такому деморалізованому стані, можуть скористатися кримінальні елементи, що вже не так сильно будуть лякатися правоохоронців?

Ігор Мірошніченко: - Бандити і міліція – одна коаліція. Про це скандують уже під усіма райвідділками. Міліція реально у багатьох регіонах кришує наркоторговців, проституцію, займається здирництвом з бізнесменів. І люди не бачать різниці між бандитами і міліцією.

Новости України – From-UA: - Тобто, міліція вже не спроможна виконувати своїх прямих обов'язків?

Ігор Мірошніченко: - Ну запитайте у будь-якого українця, і я впевнений, що дев'ять із десяти ствердно дадуть відповідь на ваше запитання.

Новости України – From-UA: - Ігорю Михайловичу, наразі Ви виступаєте за відставку міністра МВС Віталія Захарченко. Та чи в персоналіях справа?

Ігор Мірошніченко: - Сьогодні очевидно, що ми не можемо докорінно змінити ситуацію в Україні, бо для того, щоб змінити систему, в тому числі і правоохоронну, треба змінити систему влади, треба змінити президента, треба жити за європейськими правилами і законами.

Що стосується відставки Захарченко, то це єдиний адекватний спосіб вплинути на владу і заспокоїти людей. І в тому, що люди дадуть йому належну оцінку найближчим часом, я не сумніваюся.

Новости України – From-UA: - Кого Ви пропонуєте на місце Захарченко? У вас є достойна кандидатура?

Ігор Мірошніченко: - Ми нікого не пропонуємо, тому що в цьому уряді, який представляє режим Януковича, працювати не можна.

Новости України – From-UA: - Але ж система повинна працювати – вона не може зупинитися для оптимізації. Хтось повинен здійснювати правосуддя.

Ігор Мірошніченко: - Ця система репресій і переслідувань має бути зламана і знищена – раз і назавжди. Я хочу нагадати, що на кожній акції, що проводить ВО «Свобода», є затримані і побиті свободівці, проти них здійснюються репресії і порушуються кримінальні справи. Міліція не порушує справ проти справжніх бандитів, а ловить наших активістів і ізолює їх від суспільного життя.

Новости України – From-UA: - Чи є у вас чітка програма по реформуванню міліції і системи правосуддя? Чи могли би ви її коротко описати?

Ігор Мірошніченко: - Аби вам розказати нашу реальну програму реформи судової системи і правоохоронних органів, не вистачить двох-трьох слів і двох-трьох абзаців. У нас є програма захисту українців, де все написано. Але якщо коротко, то принаймні на рівні райвідділів керівництво має бути чітко і жорстко підконтрольно громаді. Програма повинна давати належну оцінку діяльності правоохоронних органів. І якщо міліція заривається і перетворюється у бандитів в погонах, то громада має право вимагати відставки керівництва райвідділу.

Те саме стосується і судової системи – посади суддів мають бути виборними. Вони не повинні підпорядковуватись ні Януковичу, ні будь-якому іншому президенту. Не може бути царя, що призначає у регіони своїх людей, а вони йому служать як рідному батьку, незважаючи ні на закони, ні на права громадян.

А сьогодні кожен керівник райвідділу, кожен суддя повністю залежать від волі президента. Не повинно бути так, як сьогодні, коли діючий президент намагається провести конституційну реформу, за якою всі судді будуть обиратися безстроково, призначатиме їх Вища рада юстиції (а парламент не буде брати в цьому участі), а сама ця рада буде підпорядковуватися Януковичу. Це повний абсурд, бо судді і міліція повинні залежати виключно від волі місцевої громади.

Новости України – From-UA: - На вашу думку, як будуть розвиватися події навколо Ірини Бондар та Андрія Ганнісіка, який її вдарив?

Ігор Мірошніченко: - Я думаю, що ВО «Свобода» буде наполягати на тому, щоб винних було покарано, а того виродка в погонах, який порушив не лише права людини, а ще й глумиться над українцями (бо на цілком природне в Україні прохання розмовляти державною мовою, він ще б'є українців), треба карати і заводити кримінальну справу.

Але чи буде його покарано насправді, в мене є великі сумніви. Міліція сьогодні взагалі не керується жодними законами – про міліцію, про статус народного депутата, т.д. Міліція, навіть якщо людина порушила закон, не має права перевищувати свої повноваження. Замість цього вона б'є всіх без розбору і лякає простих громадян так, що вони бояться на вулиці звертатися до людей у формі.

<http://www.from-ua.com/politics/c6f5e37cbc71a.html>

Олег Ляшко: «Навальний - це їх Тимошенко»
корреспондент.net

Олексій Навальний - це російський Юлія Тимошенко

Йому дали 5, їй - 7. Сподіваюсь, і вони, і інші політв'язні вийдуть з-за ґрат раніше. Причина арештів однакова - страх перед їхньою силою впливати на людей. Диктатори, які готові заради власного душевного спокою і задоволення здійснювати такі жорстокі політичні розправи, забувають просту істину: ВСІХ НЕ ПЕРЕСАДИТЕ!

Я знаю, що таке тюрма, бо в 2002 теж відсидів за свою політичну і журналістську діяльність. А чи можуть зрозуміти горе-опозиційні вождики, як важко зараз і Тимошенко, і Навальному, і решті тих, кого кинули в камеру за їхню нескореність у політичній боротьбі?

Чи готові вони, як Олексій, як Юлія, як, зрештою, я не зламатися і не здаватися?

Певен, і Яценюк, і Кличко, і Тягнибок, і Гриценко, і Катеринчук, і інші поховують голови в пісок, як тільки їм натягнуть на арешт. Провальні з них би вийшли Навальні.

P. S. Між іншим, Навальний - це типове козацьке прізвище. Навіть ідентифікуючи себе росіянином в силу історії останніх поколінь своєї сім'ї, Олексій не втрачає справжнього козацького духу

<http://blogs.korrespondent.net/celebrities/blog/liashkooleh2/a112945>

Телебачення і радіомовлення

Конституционный Суд получил нового главу *Интер, Подробности*

В Украине - новый глава Конституционного Суда. Вячеславу Овчаренко - 56 лет. Он уроженец города Енакиево, где работал адвокатом, затем прокурором и судьей. Последние семь лет трудился уже в Киеве - членом Конституционного суда - по квоте Партии регионов. И вот теперь возглавил главный судебный орган страны на ближайшие три года.

В Харькове действовала "черная" перевалочная база по перепродаже диких зверей? Впереди самые интересные подробности этого четверга.

"Врадиевское шествие" прибыло в Киев

Участники так называемого "Врадиевского шествия" - сегодня завершили свой поход, войдя в Киев. Позади - 11 дней, в течение которых акция протеста против милицейского произвола в глубинке - переросла в явно заангажированный марш, который активно пытаются "взять под крыло" ряд политических партий. Собственно, "врадиевцев" среди нынешних демонстрантов - раз-два и обчелся. Утверждает - Дмитрий Евчин.

Дмитрий ЕВЧИН, корреспондент: Преодолев более трехсот километров, участники врадиевского шествия добрались до Киева. Вот последний рывок - колона идет по улицам столицы.

Далее пикет у стен Министерства внутренних дел. Сегодня тот день, когда милиция их бережет. От машин, проезжающих мимо, и провокаторов.

Под флагами оппозиции лишь три человека, пострадавших от милиционеров. Они присоединились к шествию в Черкасской и Киевской областях. Людей из Врадиевки - нет.

Надежда ЗАМОСТЯННИК, жительница села Зазимье (Киевская область): Убили сина моего. Сім років назад. І убивця на свободі.

Возле МВД одно шествие сливается с другим. Почему двигались отдельно - Игорь Атанеску не знает. Красные глаза и уставший вид. Он шел из самой Врадиевки.

Игорь АТАНЕСКУ, житель села Сыров (Врадиевский район): Став джип, сто евро дав. Сто евро витавив і каже на пацани - це вам на їду, на то, на сьо і на помощь.

Митингующие хотят встречи с министром МВД. Виталий Захарченко прервал отпуск и пообещал выслушать. Но только жителей Врадиевки. Трое из деревни проходят в приемную - дальше журналистов не пускают.

Виталий ЗАХАРЧЕНКО, министр МВД Украины: До речі я хотів спочатку вийти до них до всіх, зустрітись, але ж до мене дійшла інформація, ми хотіли би вас з цією інформацією ознайомити. Після просмотру цієї інформації я вирішив не виходити безпосередньо до пікетувальників.

Журналистам показывают видео из интернета. На нем участники шествия предлагают сотрудникам МВД сделку - откажутся от митинга за 350 тысяч долларов. Сторговались - за сто. Сергей Мельниченко не отрицает - действительно встречался с милиционерами, но, утверждает - они сами вышли на контакт.

Сергей МЕЛЬНИЧЕНКО, участник Врадиевского шествия: Ми ввечері зустрічались, саме для того щоб в принципі ми прогнозували те що потім будуть казати, що от ви там двоє змовились вирішили підзаробити.

Увидев пикет, киевлянин Сергей Радченко задержался у стен МВД.

Сергей РАДЧЕНКО, житель Киева: Если честно, сразу угадываешь людей, кто за деньги стоит, кто любопытный, кто из милиции. Это все ненастоящее.

Василий Люберец называет себя настоящим. Это он задумал и организовал поход в столицу. Уверен - политики используют его инициативу в своих интересах и подтверждает - к утреннему шествию по Киеву врадиевцы не причастны.

Василий ЛЮБЕРЕЦ, организатор Врадиевского шествия: Ми готуємося до ходи, в 11 планували стартувати, а мені кажуть - там іде хода. Я на авто - точно, іде хода. Я зупиняю авто, йду їм на зустріч, кажу - що це таке, вони мене обходять, як стовпа. І йдуть далі.

Василий считает: эта история еще не закончена. Сегодня активисты разобьют палатки на Майдане Незалежности и начнут бессрочную акцию протеста.

У Херсоні колишні та нинішні правоохоронці захищають честь своєї професії *УТ-1, Підсумки дня*

Тим часом у Херсоні мітингували міліціонери.

Близько тисячі колишніх та нинішніх правоохоронців вийшли на вулицю, щоб захистити честь своєї професії. Кажуть, останнім часом на міліцію вилилося багато несправедливої критики. Особливо після подій у Владіївці. Тих злочинців у погонах правоохоронці засуджують. І наголошують: більшість їхніх колег працює чесно.

Олександр ЮСИФОВ, полковник міліції у відставці: Кто дал право отдельным толпам нападать на органы внутренних дел. Эти имущества созданы и отданы милиции налогоплательщиками.

Олександр КУЗНЄЦОВ, голова обласної профспілки органів внутрішніх справ України: У меня за спиной там фамилии бывших сотрудников. Я думаю, им было бы очень горько, если б они увидели реалии сегодняшнего дня, когда в угоду политическим играшкам и каким-то потугам политиканов разыгрывается милиционерская карта.

Луценко про «межигірську мафію», Владіївку і своє вміння казати слово **«увімкніть»**

Радіо Свобода, Ваша Свобода

Гість «Вашої Свободи»: колишній міністр внутрішніх справ України, політик Юрій Луценко.

– *Оскільки Ви пожартували за хвилину до ефіру стосовно того, що Ви двічі судимий, почну розмову з того, що сьогодні засудили російського опозиціонера Олексія Навального. Йому пред'явлене обвинувачення в розкраданні на суму понад півмільйона доларів у 2009 році. Він отримав тюремний строк 5 років за ґратами, а також штраф у розмірі 500 тисяч рублів. Як прокоментуєте?*

– Найперше, це не повний жарт, бо я дійсно двічі судимий. Але, на відміну від іншого, вмію казати слово «увімкніть». Правда, зараз не до жартів. Безумовно, ми живемо в пострадянському просторі, де є фактично задзеркалля. І людину, яка публічно довела kleптократичний, казнокрадський характер російської влади, звинувачують у розкраданні. І ті, хто вкрав країну, саджають у тюрму того, хто довів цю крадіжку.

Навальний отримав сьогодні не 5 років тюрми. Він отримав найвищу трибуну країни. Наступною сходинкою може стати президентська посада

Проте мені здається, це одна з найгрубіших помилок Путіна, якщо дивитися на стратегічну перспективу. Олексій Навальний отримав сьогодні не 5 років тюрми. Він сьогодні отримав найвищу трибуну країни. Наступною сходинкою може стати президентська посада.

– *Йому в Росії забезпечать спілкування з-за ґрат з керівниками європейських країн чи щось ще?*

– Я думаю, що для нього найважливішим буде спілкування зі власним народом, який традиційно відрізняє поняття псевдозаконності від реальної справедливості. І засуджений з політичних причин Олексій Навальний стане голосом для тих, хто чує за ним правду, хто вимагає справедливості, хто вимагає змін у Росії. Ще раз кажу, найвищою трибуною є не блог і не посада кандидата в мери Москви, яку він обіймав до останнього часу. Найвищою трибуною стане його голос із-за ґрат, і там він зможе продемонструвати всі свої лідерські якості.

– *Наступне питання до Вас як до колишнього міністра внутрішніх справ. У ці хвилини під Міністерством внутрішніх справ відбувається мітинг. Оголошувався він як мітинг жителів Владіївки, які йшли довгий час ходою зі Владіївки до Києва. І сьогодні мають розпочати, як вони заявляли, безстрокову акцію протесту. Разом з тим до Міністерства внутрішніх справ підійшли представники політичних сил з прапорами цих політичних сил, і мешканців Владіївки там не має, про що навіть сказала прес-служба Міністерства внутрішніх справ. За повідомленням прес-служби, міністр внутрішніх справ пан Захарченко зараз перебуває на робочому місці, він готовий зустрітися з учасниками пішої ходи зі Владіївки, коли вони прийдуть до будівлі Міністерства внутрішніх справ. І в мережі «Фейсбук», у соціальних мережах люди пишуть про те, що українці розрізнені і мало приходять. У Туреччині якимось було по-іншому: жодного прапора не було, а тисячі людей вийшли.*

– Насправді не варто рівняти нас із єгипетськими або турецькими подіями, хоча б тому що в нас інша демографія, бо в арабських країнах понад 50% населення є молодими й безробітними, тотально. Тому і процеси там схожі на наші, але відбуваються вибуховим методом, лавиноподібним.

– *Українці спокійніші?*

– Українці спокійніші через свою трагічну колоніальну історію, але з іншого боку, і демографічні ознаки також даються нам у реальне відчуття. Якщо казати про проблему Владіївки, то з моєї точки зору, це не просто сигнал і це не тільки людська трагедія, про яку, на жаль, часто забувають, говорячи про Владіївку, це ознака того, що закінчується ціла епоха. Якщо говорити чесно, то 20 років Україна мала негласну суспільну угоду про те, що можна разом розкрадати спадок Радянського Союзу. При цьому, населення дозволило верхівці політичної української влади красти мільярди, посередині – мільйони, а за це мали можливість безкарно тягнути кольоровий метал зі свого заводу або механізми з сільського якогось клубу.

– *Мішок картоплі з поля.*

– Насправді завдяки Партії регіонів, завдяки нинішній правлячій «межигірській мафії» фактично вони без комплексів, які були притаманні попереднім владам, украли все можливе нагорі і зараз ця піраміда сунеться вниз. Це те, що ми називаємо війною «Сім'ї» з олігархами. А з іншого боку, олігархи добирають відібране, натискаючи на середній клас і все це відбувається

за допомогою силових структур та судів. А ви ж прекрасно розумієте, якщо влада дала команду «фас, розірвати агрофірму Корнацького» міліціонерам разом із бандитами, які це роблять у робочий час абсолютно відкрито і цинічно, то в неробочий час міліціонери (деякі, звичайно) вважають за можливе зайнятися своїм особистим інтересом: хтось краде, хтось гвалтує, хтось розкрадає тощо. У результаті ми маємо черговий український феномен. В Україні є феномен «успішної аморальності», «жебрацтва працюючого», а тепер ми ще й отримали черговий феномен «найбільшої небезпеки правоохоронних органів».

– *Як позбутися цієї небезпеки населенню?*

– Є необхідність говорити не про покарання винних у Врадіївці і не тільки про відставку міністра внутрішніх справ. Ви знаєте, що зняли начальника райвідділу, зняли вже навіть і начальника обласного управління, говорять про відставку міністра. Але питання навіть не в цьому, а в тому, що необхідно запропонувати злам системи, яка призвела до цього. Відразу, я розумію, запитання до мене: чому ж ти не зламав у міліції цю річ?

– *Так, про це запитують у мережі «Фейсбук».*

– Я чудово знав те, що робилося в Грузії. Я дружив зі своїм колегою Вано Мерабішвілі, який, на жаль, у момент, коли Грузія проходить українізацію, сьогодні проходить шлях Луценка в тюрмі. Але у них була одна особливість: у них був президент, який ще до перемоги мав команду і план. І ще одне: у них була парламентська більшість, яка продукувала потрібні для реформ закони. Нічого цього в нас не було: у нас не було ні лідера президента, ні команди, ні плану, ні особливо парламентської більшості. З понад 50 законів системного характеру, які ми вносили у Верховну Раду, МВС отримало один – про дорожній рух, через що, між іншим, на 7 тисяч людей менше вбито було за два роки на дорогах. Але інші закони не рухалися і я максимум, що міг робити, це тримати за віжки 300 тисяч людей у формі, щоб вони не переходили межі дозволеного, а коли переходили – карати їх і передавати ці справи в прокуратуру, в суд тощо. Але тоді ми все-таки ставили завдання правоохоронного характеру: ми все-таки розслідували вбивства, крадіжки, розбої, угони тощо. На сьогоднішній момент абсолютно відкрито поставили інші завдання, їх є два: збагачення правлячої «Сім'ї» і розгін незадоволених, якщо потрібно, їхній арешт. От і всі завдання міліції, і тому вона стала такою небезпечною. Як це подолати?

– *Перше запитання – як це подолати? А друге запитання приходить з мережі «Фейсбук» від Юрія Євстратьєва, який каже, що впевнений у тому, що в міліції залишилися чесні «менти». Але чому вони не приходять на ефіри, не розповідають, що коїться у їхніх підрозділах, як їхнє керівництво змушує займатися поборами?*

– Дійсно, на це запитання треба відповісти перед тим, як перейти до питання, що робити. Дійсно, міліція не є найбільш корумпованою, найбільш небезпечним, враженим організмом, бо насправді те саме відбувається і в медицині, і в освіті, і в державному управлінні – скрізь. Від кладовища до пологового будинку – все проникнуте корупцією. Одна проблема: міліція використовує закон на власний розсуд поза контролем у спілкуванні з громадянами та організаціями, і тому вони є найбільш небезпечними корупціонерами. Більше того, на сьогоднішній день, коли міліції поставили такі кримінальні, по суті, завдання – збагачення влади і розгону невдоволених, і все це є незаконним, з міліції масово пішли ті, хто по-іншому розглядав міліцейську службу. Там залишилися профі, які кажуть: мене це не обходить, я розкриваю вбивство. Але новий КПК фактично зв'язав їм руки й ноги. На сьогоднішній день у столиці, наприклад, пред'явлено підозр про скоєння злочину, фактично є доведені версії про причетність до злочину, 7% від зареєстрованого – це фактично знищення кадрового ядра. Це означає, що міліція взагалі перестала працювати за своїм прямим призначенням.

– *Про це дуже багато говорять міліцейські генерали.*

– Наприклад, Паламарчук, Віталій Ярема, Москаль – усі вони про це говорять. Чому про це не говорять чинні міліціонери? Тому що вони або якимось чином виживають і змушені мовчати, або вони звідти пішли геть, або переродилися і стали працювати в цій системі координат злочинства. Тому з моєї точки зору, ступінь враження організму такий, що вже не можна повторити того, що я робив у 2005 році, коли звільнив 98% начальників обласних та

районних відділів міліції. Це дало, між іншим, дуже серйозний ефект оздоровлення, розриву ланцюжків залежності від місцевого криміналітету адміністрації.

– *Що ж тоді треба робити зараз?*

– Хвороба дійшла так далеко, що доливання свіжої крові нічого не дасть. Необхідне повне переливання крові у всій системі Генпрокуратури, МВС та судів. Я називаю це планом «Напалм». Він складається з 5 конкретних кроків. Перше – указом президента, згідно з нинішніми його конституційним повноваженнями, ліквідувати систему прокуратури, міліції і судів. Ліквідувати для того, щоб набрати все по-новому. У той же день, аби не було правового хаосу і вакууму, парламентська більшість має проголосувати за європейські варіанти законів для цих інституцій. Вони всі фактично готові, лежать на розгляді у Верховній Раді, але влада сьогодні чинить опір їх ухваленню. Третій крок – спеціально створена комісія по люстрації і набору нового персоналу починає займатися своєю роботою. Третій крок – це повна люстрація всіх тих слідчих, прокурорів та суддів, які причетні до понад тисячі програних Україною справ про порушення прав людини у Європейському суді. Підкреслюю, це люстрація не на партійному, не на національному, ні ще на якомусь необ'єктивному принципі, це правова люстрація, і це дуже важливо. Це урок для всіх, що дзвінок з Адміністрації президента або губернатора, або грошового мішка несе беззаперечне покарання шляхом позбавлення права на роботу. Позиція четверта – набір нового персоналу. І тут запитання: а судді хто? У нас немає об'єктивних суддів, які зможуть відібрати персонал, тому я пропоную це робити через детектор брехні, і це не фантазії.

– *Але ж, даруйте, детектор брехні вже проводили у Київській міській державній адміністрації за пана Черновецького.*

– Я не знаю, що було у пана Черновецького. Я знаю, що персонал ФБР, ЦРУ, наприклад, вітчизняного «ПриватБанку» та інших серйозних комерційних фірм проводять через детектор брехні, вірогідність якого є понад 90%. І це дуже серйозний фільтр. Причому, він позбавлений людських спокус. Це залізо, яке дасть об'єктивну відповідь на прості запитання: ти катував у міліції, ти грабував людей, ти підганяв замовні справи під статистику?

– *Але з іншого боку, все те, що зараз Ви пропонуєте зробити, виглядає, як сюжет для фантастичного фільму.*

– Ні. Я думаю, що ми живемо у фантастичному світі, де все навпаки: де міліція – фактично банда, де прокуратура – фактично розправа, де суд є поза правовими...

– *Це прописні істини, даруйте.*

– Що є фантастичніше: жити в такій системі чи зробити так, як робить цивілізований світ? Так робить ФБР і ЦРУ. Чому ми вважаємо, що це фантастика? Це дієво. Але це ще не все. Новонабраний персонал також може знову взятися за старе. І тому він має дати зобов'язання щорічного декларування декларації про доходи і видатки сім'ї, бо всі «мерседеси» і будинки висять, як правило, на дружинах, синах тощо. І ще одне: він має погодитися на право провокації хабара щодо них – це найбільш ефективний захід, який здійснювався у Грузії. Саме це, не підвищення зарплати, а право провокації хабара зробило грузинську поліцію близькою до стандарту. І, звичайно, треба підвищувати заробітну плату за рахунок наповнення державного бюджету, який я пропоную зробити шляхом одноразової сплати олігархами за неконкурентність приватизації, на кшталт британського «податку на вітер» Тоні Блера.

– *З мережі «Фейсбук» є запитання від Валентина Дорчука: чи сплатили Ви державі податки і скільки з 2 мільйонів, які на сьогодні Ваші сімейні статки? Також про дружину запитують.*

– Так, дружина завжди платила податки, утримуючи декілька сотень працюючих на своїй фірмі і сплатила всі необхідні податки при продажу цієї фірми, бо закон вимагає від депутата позбутися бізнесу.

– *Хотілось би поговорити про «Третю Республіку», яку Ви оголосили своєрідним спасінням країни.*

– Ні-ні. Я ніколи не записувався в Чіпи й Дейли, які рятують країну. Я говорив про відчуття, які виніс із 2,5-річної дискусії сам із собою. Я усвідомив, що у мене не було жодного шансу змінити радянську міліцію за радянським законодавством на сучасний правоохоронний орган, бо фундамент її був закладений як каральної системи. Більше того, НКВС було створено як систему страху, а в ринкових умовах міліція стала просто торгувати цим страхом. І не змінивши фундамент, не можна змінити міліцію. Аналогічно неможливо змінити в цілому правоохоронну систему, в цілому державу. Ми живемо в перефарбованому у жовто-блакитні кольори радянському баракі, який є некомфортним, який є неконкурентним, який є просто антилюдським у багатьох речах. Тому «Третя Республіка» – це пароль для тих, хто думає про нову країну, про цивілізовану Україну, про відновлення європейського шляху для нашого народу. Це метафора. Мова йде про те, що ми маємо віртуально перезаснувати і перейти на нову суспільну угоду – не розкрадати майно колишнього СРСР і взагалі його спадок, не експлуатувати привиди з минулого, які тримають за ноги тих, хто йде в майбутнє. Ми мусимо на сьогоднішній день говорити про новий фундамент нової країни і оце я називаю планом Третьої української республіки.

Слухачка: Коли Юрій Віталійович був міністром, я до нього зверталася багато разів, і він мені не допоміг. У мене за фальшивими документами винесене рішення суду. Я надала всі докази і нічого не могла зробити. Скільки разів я була на прийомі! ЖРЕО № 404 в мене ледве не забрали квартиру за цими фальшивими документами. Я виплатила 13 тисяч гривень і ходила. Це кола пекла. У Дніпровському районі. І до того ж Яреми ходила. Ніхто й нічого мені не допоміг.

– У ситуації, коли є рішення суду, міліція фактично не могла нічим допомогти. Я зараз не можу говорити про деталі цієї справи, бо не володію документами, але якщо було рішення суду, вже було неможливо пом'якшити це рішення. Вихід лежав в іншій площині – через судові процедури. Але в даному випадку, мені здається, говорити про минуле немає жодного сенсу. Давайте, будемо вважати, що Луценко був поганим міністром. Я не вважаю, що це однозначна відповідь, бо маю чим гордитися в міліції. Між іншим, дуже легко порівняти ту й сьогоднішню міліцію, але в цілому давайте скажемо: Луценко поганим. Але хіба це скасовує те, що я кажу, що необхідно змінити систему країни, а не лише говорити про те, хто буде наступним президентом?

Слухачка: Пане Віталію, Ваш план дій абсолютно необхідний, але для цього треба ж нам іншого президента, тому що він сам пов'язаний із оцією страшною системою.

– Ви абсолютно праві, бо нинішня влада не зможе змінити те середовище, яке їх і породило. Бо насправді ми живемо ще в своїй країні, але вже у чужій державі. Всі представники державного апарату сьогодні націлені на збереження правлячої гангстерської системи. Тому, безумовно, йдеться про те, що треба зробити новому президенту. Чому я сьогодні по це кажу? Тому що мені не подобається сьогоднішній мітинг під партійними прапорами, мені не подобається політика масок і партійних прапорів, коли замість алгоритму нової країни пропонується: обері мене; ні, мене; ні, мене. Питаємо: під що? А що ви, панове, маєте змінити в кричущих проблемах України? Якщо відповідь лише одна – прийдуть гарні хлопці з гарним президентом, і все зміниться на позитив – ми це проходили у 2005 році, не працює.

– До речі, Ви спілкуєтеся з лідерами опозиції, про що Ви кажете у своїх виступах. А чи дослухаються вони?

– Побачимо. Принаймні те, що ми розмовляємо, є вже позитивом. Я відразу скажу, що я прийшов не для того, щоб критикувати опозицію, я прийшов для того, щоб допомагати опозиції. Мені здається, на сьогоднішній день вони потребують збільшення взаєморозуміння між позапартійним активом і ними, бо акція «Вставай, Україно!» показала, що кількість тих, що вийшли, обмежується партійними активістами та дуже активним громадянським сектором. Але мільйони людей не відчують своєї потреби боротися за цього кандидата в президенти.

– А є таке відчуття у лідерів опозиції, що якщо вони схиблять, то це буде помилка без прощення, тобто влада може собі дозволити будь-що, але не опозиція?

– Мені здається, що таке відчуття є, але воно не стоїть на першому місці. Поки що, на жаль, бажання зайняти саме першу посаду країни переважає над необхідністю спільно боротися за національні інтереси. Ми повинні чітко розуміти. Є дві речі. Перша – чи може перемогти кандидат від опозиції, який вийде в друге коло з результатом, наприклад, 15-18%, якщо Януковичу намалюють, однозначно, 30%, а то й 40%? Між іншим останні вибори показали чудову річ. Різниця популярності списків Партії регіонів – 20%. Це значить, що це і є результат фальсифікацій. І тому до чинного результату Януковича – 20% можна додати ще 20%, яке буде сфальсифіковано. Питання – в розчепірку йти чи єдиним кандидатом з стартовими 30%? Звичайно, з єдиним кандидатом. Питання інше: при цьому пропонувати просто персональні зміни чи зміни плану країни? Безумовно, плану країни. Чому? Бо люди мають не тільки проголосувати, а й масово, мирно повстати мільйонами на вулицях країни – без цього арифметика не дасть перемоги. Ось чому я кажу про необхідність плану нової країни, про необхідність скасувати партійні прапори і говорити про національний інтерес.

– *Наскільки сильна команда, з якою Ви плануєте будувати цю нову країну за новим планом країни, тому що не всім з тих людей, яких Ви вже озвучили, які є в цьому списку, довіряють люди? Люди пишуть про конкретних людей, що це є люди, які привели до влади колишнього президента Віктора Ющенка, і це людям не подобається. А деякі взагалі кажуть, що Ви їх назвали, але Ви ще з ними не зустрічалися?*

– Я з усіма зустрівся, кого називав.

– *Це Андрій Новак сказав.*

– З Андрієм Новаком спілкувався щонайменше двічі, але питання навіть не в тому. На цей момент експерти і фахівці пишуть програму дій для радикальної зміни країни у європейському напрямку. На цей час команда з різних дуже молодих громадський активістів і не скурвлених помаранчевих ветеранів створили фактично штрафбат, який мусить відпрацювати свої помилки, свої поразки і добитися відновлення нормального шляху для України. Я також хотів би, щоб усе було з нуля, але у нас немає такої можливості. Знову повторювати молоді наші старі помилки є, м'яко кажучи, нерозумним. У нас все ж таки герб – тризуб, а не граблі. Тому, напевно, давайте, візьмемо в команду тих, хто має історію і поразок, і перемог. Давайте, об'єднаємо їх з молодією енергією. Давайте, дамо можливість людям довести ділом те, що вони створять реально демократичну партію не під чергового вожда, а під національне завдання.

– *Якщо Тимошенко відпустять на лікування у Німеччину, як будуватиметься подальша діяльність опозиціонерів?*

– Опозиція стане сильнішою, вона буде більш енергійною, я в цьому глибоко переконаний. Більше того, звільнення Тимошенко – це перший крок до звільнення України, і його треба вимагати попри все.